VII. évfolyam, 22. szám

1951. május 31

Ludas Matyi

Bő termés igérkezik az idén

— Pszt! Fel ne ébressze komámuram! Már napok óta jégesőről álmodik a lelkem...

70 fillér

Két amerikai lady a sok közül

— Milyen klassz az új ciklámenszínű Rolls-Royce-od Bessie!
— Azt elhiszem. Fred áttért a jeepgyártásról a baktériumgyártásra…

Tanévvég a szemináriumon *két változatban* *de egyiknek sem szabadna lennie!*

— Ki ez az elvtárs?
— Még sohasem láttam. Csak az előadó lehet.

(Magyarázat: a hallgató folyton hiányzott.)

— Ki ez az elvtárs?
— Még sohasem láttam. Csak az előadó lehet.

(Magyarázat: az előadó folyton változott.)

ÉBERSÉG

Pálinkás Kristóf az Ü. B. tagja megnyitotta az ülést és az éberségről kezdett beszélni:

— Sajnálattal tapasztaltam, hogy egyesek viszonya nagyon rossz az éberséghez. Kiértékeltem a tegnapi villámrazzia eredményét és a következőkről számolhatok be. Zentai kartárs íróasztalának fiókja nyitva volt, Bodnár kartárs pedig iratokat hagyott íróasztalán. Hajagos kartárs íróasztalának fiókjai zárva voltak, de olyan rossz a zár, hogy egy rándítással ki lehet nyitni. Ezért javaslom, hogy mindenki szereltessen íróasztalának fiókjaira pótzárat, sőt helyes lenne, ha vaspánttal, lakattal biztosítanák a maradéktalan éberséget. Javasolom továbbá, hogy Zentai kartárs ügyét terjesszük a pártvezetőség elé.

Pálinkás így fejezte be felszólalását:

— Ügy gondolom, felesleges felhívnom a kartársak figyelmét az éberség fontosságára. Egy nyitvahagyott íróasztal, egy hanyagságból kintfelejtett papírlap súlyos következményekkel járhat. Ezért pótlólag javaslom, hogy jelöljünk ki íróasztal- és zárfelelősöket, akik hivatali idő után végigjárják a szobákat. Ezeket pedig író- és zár- főfelelősök ellenőrizzék.

Zentai Pál jelentkezett szólásra.

— Az imént elhangzott szavak megszívlelendők, — kezdte — de az éberség nem jó lakatokból és nem patentzárakból, sőt nem is szuperfelelősekből áll. Azt is meg kell néznünk, ki ül a jól, vagy rosszul lelakatolt íróasztal mögött. Itt van mindjárt Pálinkás kartárs, aki lakat alá akarja tenni azt, aki rosszul lakatol, de amikor önéletrajzát írta, akkor elfeledkezett bizonyos lakatokról. Pálinkás kartárs ugyanis szórakozottságból elhallgatta, hogy fogházügyész volt és a Horthy-korszakban sok elvtárs köszönhette neki, hogy lakat alá került. Később a fasiszta időkben vagyont jelentő textilnagykereskedői pályára ment és a hírhedt Baross Szövetség alelnöke lett. Ebben a minőségben felköszöntötte József „főherceget“ és követelte, hogy jogfosztó törvényeket léptessenek életbe. Két évvel ezelőtt szemet hunyt Pókai főmérnök garázdálkodásai felett és mindent elkövetett, hogy megmeneküljön a leleplezéstől. És ez a Pálinkás meri megleckéztetni társait. Igaz, az íróasztalom nyitva volt, de két szemináriumi füzet és megmaradt uzsonnám volt csak benne. Bodnár kartárs valóban hagyott iratot az asztalán, de csak egy cikket a sportfaliújságra. Pálinkás zárakról beszélt. Zárjuk ki sorainkból az ilyen zárszakértő Pálinkásokat. Távolítsuk el az üzemből mindazokat, akik dupla lakat alá akarják tenni a zsíroskenyeret és a vidám faliújságot, ugyanakkor pedig bomlasztó tevékenységet fejtenek ki, az ellenség uszályában állnak és a fasiszta rendszer visszaállításáról álmodoznak.

Hogy fogadta el az Attlee-kormány a Kína-elleni határozatot?

— Feküdj!

ORSZÁGJÁRÁS KÖZBEN

HOLLÓ A HOLLÓNAK…

Még az ősszel történt, hogy a tszcs-fejlesztés diadalmas napjaiban vendég lehettem az egyik délbaranyai termelőszövetkezeti község csoportmulatságán. Jókedvben és borban nem volt hiány. Még azok is táncra perdültek, akik utóljára a saját lakodalmukon járták. Minden jel arra mutatott, hogy nagy vigasságban virradunk meg, mikor éjfél tájban, műsoron kívül, egy kulákasszony verte meg a csoport vasrácsos kapuját.

— Hivják ki a vezetőséget. Tárgyalni akarok velük.

Igy mondta „tárgyalni akarok velük”, mert Sohár Lidi, az illető kulákasszony nem akármilyen fehérnép. Szerelmi kalandjainak se szeri, se száma. Ahány férfiemberrel csak kapcsolata volt, attól mind tanult valamit s beszéd tekintetében meglehetős pallérozottságra tett szert. Ami pedig jelen állapotát illeti, a falu szájával élve máma is „birhatós” s nem ijed meg a maga árnyékától.

— Itt vagyunk. — mondta a tszcs-irodán a vezetőség. — Halljuk a fájdalmát asszonyság.

Sohár Lidi nem sokat teketóriázott.

— Azt akarom, — mondta, — hogy engemet is vegyenek föl a csoportba.

— Magát? A csoportba? — akadt fönn a vezetőség szeme. — Nem ment el az eszünk. Hiszen maga kulák.

— Hát aztán. Nem én lennék az első a csoportban.

— Nem-e?

— Nem hát. Ott van maguknak egy akkora kulák, hogy akár a Ludas Matyiba is kitehetnék.

— Kicsoda?

— Óh, óh! Ne tegyenek úgy, mintha nem tudnák. Hát a Misa. A Talabér Misa. Ha netán fizetni kéne azért a tagságért. ne féljenek, én is jó vagyok akkora összegre, amekorrát a Misa fizetett.

A vezetőség azt se tudta hamarjában, hogy mit csináljon. Biztassa-e vagy lehurrogja az asszonyt. De nem kellett azt bíztatni. Mondta a magáét, akár a megbolondult kakukos óra.

Hogy ő csak ismeri a Talabér Misát, mert az a bitang egy időben úgy ostromolta asszonyi erényeit, mint a katona a várat. Aztán a cselédjét is elcsalta tőle, még hozzá a legnagyobb dologidőben. Meg a földjeit is szétiratta már negyvenhatban, mert idejekorán megérezte a büdöset. Aztán a fiát, azt a hires kocsmai üveghajigálót is azért küldte már tavaly a csoportba, hogy a maga útját töresse vele.

A vezetőség csak nézett. Ez ám a csodatevő asszony, nem a máriagyüdi kegykép. Egy-kettő kulákká varázsolná a tehetős középparasztot.

De az asszony nem tágított. Addig beszélt, addig bizonygatta a magáét, míg a vezetőség azt mondta:

— Jól van asszonyság, most mindjárt kivizsgáljuk az ügyet. Maga csak menjen szépen a szomszéd szobába. Nézegessen, olvasgasson. Aztán ha szólítjuk, jelenjen meg.

Az asszony vállat vont és azt mondta:

— Kérem.

Alig hogy az ajtót behúzta maga mögött, a megrőkönyödött vezetőség Talabér Misáért futtatott. Ott ült őkigyelme az ünneplő közönség soraiban, úgyis mint tegnapi „jómódú középparaszt”.

— Mi az fiaim, mi az? — kezdte kedélyesen a beszélgetést. — Talán valami gazdasági tanácsra van szükségetek? Megadom én, ha tudom. Elvégre azért vagyunk a csoportban. hogy segítsük egymást. No, nem igaz?

— Hány hold földed is van neked, te Talabér? — vágta el a kedélyeskedés útját egyszersmindenkorra az elnök.

Talabér meghökkent. A kérdésre úgy hátrakapta a fejét, mintha szilvával hajították volna homlokon, aztán azt mondta:

— Nem sok.

— Mégis, mennyi?

— Hát, tudjátok, az úgyvan…

— A földet mondd! — ripakodott rá az elnök.

— Huszon… hét! — nyögte ki Talabér.

— Huszonhét? A betyár mindenedet! Akkor tegnapelőtt, mikor tagnak jöttél, mért mondtál kevesebbet?

— No-no, barátocskáim, no-no, — próbálta menteni a menthetőt Talabér. — Nem kell az ilyesmit olyan szigorúan venni. Még ha mondjuk harmincon fölül is lenne az a birtok, akkor is mi lenne? Semmi se lenne. Mert úgyebár, most már nem az enyém, hanem a csoporté.

— Ejnye, a kirelejzumát! — kezdett izzadni az elnök és a vezetőség üstöke. — Csak tán nem üti föl a harminc holdat is az a birtok?

— Hát…

— Szóval fölüti!

— Egen, de azt is számításba kell ám venni, hogy igazában mégse üti föl mert sokan vagyunk hozzá. Egyikre esik ennyi, a másikra meg annyi.

— Persze, mert szétírattad, de együtt kezeled.

— Nézzétek csak barátocskáim, nézzétek, — nyilt mosolyra hirtelen Talabér szája. — Hadd mondjak én nektek valamit. Ügyebár negyvenötben aki partizán volt, az kapott földet?

— ???

— Kapott vagy nem kapott?

— Kapott.

— Aztán mennyit, ha meg nem sértelek benneteket?

A vezetőség tagjai egymásra néztek. Megbolondult ez a Talabér, vagy mi?

— Huszonöt holdat, — vágta rá valamelyikük.

— No látjátok, — biccegetett Talabér. — Ha már annyira firtatjátok azt a kis birtokot, vegyétek úgy, hogy partizán voltam, a régi kis földet kiegészitettem huszonöt holddal, oszt kész. Fő, hogy most a csoportban vagyok.

— Mit? Hogy? Partizánság meg huszonöt hold! — kapkodta a fejét a vezetőség. — Mikor voltál te partizán, Talabér.

— Hát partizán… az éppen… nem voltam, de demokratikus érzelmeim miatt leinternált a csendőrség.

Bum!

Ezt a zajt az ajtó szárnya csapta, mert a szomszédban hallgatódzó kulákasszony nem tudta magát tovább türtőztetni és berontott.

— Ki volt a partizán? Kit internált le demokratikus érzelmei miatt a csendőrség? Téged? Te bitang!

Talabérnak úgy kellett a hirtelen berobbanó égzengés, villámlás, mint üveges tótnak a hanyattesés. Csak hápogott, csak integetett. Kereste a hangját, de nem találta.

Bezzeg megtalálta Sohár Lidi. Odaállt a vezetőség elé és úgy kiabálta, hogy a mennyezetről lógó lámpa is ingott belé:

— Egy szavát se higyjék! Hazudik ez, mintha olvasná. Én tudom, mert egy csendőrhadnagy ismerősömmel én segítettem ki az internálótáborból. Akkor fűt-fát igért. Hogy elválik a feleségétől. meg hogy elvesz. Kém voltál Talabér, Sándor szerb király kémje. Aztán internált a csendőrség.

— Igaz ez, Talabér? — csattant az elnök hangja.

— Hát…

A hazugságon kapott, középparasztot játszó kulák összehúzta magát, mint a kurta-kígyó, ha a farkára lépnek. Irult-pirult, az asszonyra nézett és pirossága előbb veresbe, majd lilába ment át. Ha gyilkolni tudott volna a szemével, hát menten keresztülszúrta volna az asszonyt.

Bánta is az! Mondta tovább a magáét.

— No, mit hallgatsz? Mit lapítasz, mint dinnye a fűben? Csalni, hazudni tudtál, de az igazat nem mered kivallani? Kivel vettél közösen darálómalmot, amit a jegyzőné nevére írattál? Kit semmiztél ki belőle. mikor a fele-pénzt kölcsönadtam? Ki csalta el a szolgámat a legnagyobb dologidőben? No! Beszélj már, te híres!

— Fene volt az, nem szolga! — csikorgatta össze a fogát végre Talabér. — A szeretőd volt, kirúgott csendőr, azért evett utána a fene. Adtam neki egy ital bort, hat hónapra egy ceignadrágot. aztán megkapta a laufpaszt. Kidobtam.

— Elég! — kiáltott közbe a vezetőség. — Most aztán elég, Talabér. Eredj, eredj innen, de sürgősen, amíg jódolgod van. Maga is menjen asszonyság. Intézzék el a számadást egyebütt.

Az ajtóból még visszaszólt az asszony. Keményen tartotta magát, a hangja se rezgett:

— Higyjék el, — mondta — nem ezt akartam. Nem az fájt nekem, hogy a Talabér becsúszott a csoportba. Az fájt, hogy én nem vagyok benne.

Kérdezhetné valaki e szerfölött tanulságos történet után, miképp lehetséges az, hogy a csoport nem tudott Talabér viselt dolgairól és bevette, hogy jómódú középparaszt? A magyarázat igen egyszerű. Az illető délbaranyai község lakosságának zöme telepes. A község történetét s főleg az emberi viszonylatokat csak pár éve tudják. Annyi azonban bizonyos. hogy az eset óta egy még kevéssé ismert Sztálin idézet áll a csoportiroda falán, mely szerint: „A mai kulákok és kuláktámogatók… nagyobbrészt „csöndes“, „édeskés“, csakhogynem „szent“ emberek“. S az idézet után a figyelmeztetés: Elvtársak! Tartsuk nyitva a szemünk!

URBÁN ERNŐ.

A takarékos 15-ös

Percenként robognak a villamosok az újjáépitett Dózsa György-úti aluljáron át a Váci-úti végállomásig.

Átszállok a 15-ös villamosra és 5 perc alatt a Margit-hidnál leszek, — gondoltam.

De hol a 15-ös? Ennek a vonalnak a végállomása is itt van. Itt toporzékol 30 türelmetlen utas is. Búsan nézünk hátrafelé. Azóta hat 21 és 23-as kocsi futott be, de a 15-ösnek hire, söt hamva sincs.

Újabb négy perc. Még mindig se hir, se hamv. Már ötvenen dühöngünk. Végre feltünik a kis sárga alkotmány. Kényelmesen befut, felszállunk.

— Na most már 5 perc alatt a Margit-hidra érünk — gondolom ötvenedmagammal. A Pozsonyi-úti templomig elég jó tempóban haladunk, de ott mintha elvágták volna. Ketten le, 20-an felszállnak.

Még három megálló van a hidig. Ez körülbelül 3 perc lenne. De a vezető lassit. Most már szinte lépésben megy a villamos. A vezető néha hátra-hátra pillant, látja, hogy a kalauznő nem birja az iramot, még sokan nem váltottak jegyet. A parknál megint többen felszállnak, ezért természetesen a Sziget-utcáig is csak cammogunk, hogy a kalauznő eladhassa a jegyeket. A Sziget-utca után már csigalassúsággal megy a kocsi.

Valaki dühösen felkiált:

— Legtöbben úgyis átszállót vesznek, tehát a Körúton feltétlenül jegyet váltanak. A vállalat nem veszit, ha gyorsabban megy a villamos. Egyébként is néhány forint miatt most százan is elkésünk a munkahelyünkről!

A vezető nem válaszol. A villamos lassan kúszik, míg a járdán haladó gyalogjárók is elhagyják.

A kalauznő most a perronra ér és ott adja el a jegyeket. A vezető megkérdi tőle:

— Sokan vannak még?

— Öten vagy hatan — hangzik a válasz.

Mire a vezető angyali nyugalommal mondja:

— Na, akkor lassitok...

(sfi)

Koktélparti a SAN FRANCISKÓI kikötőben

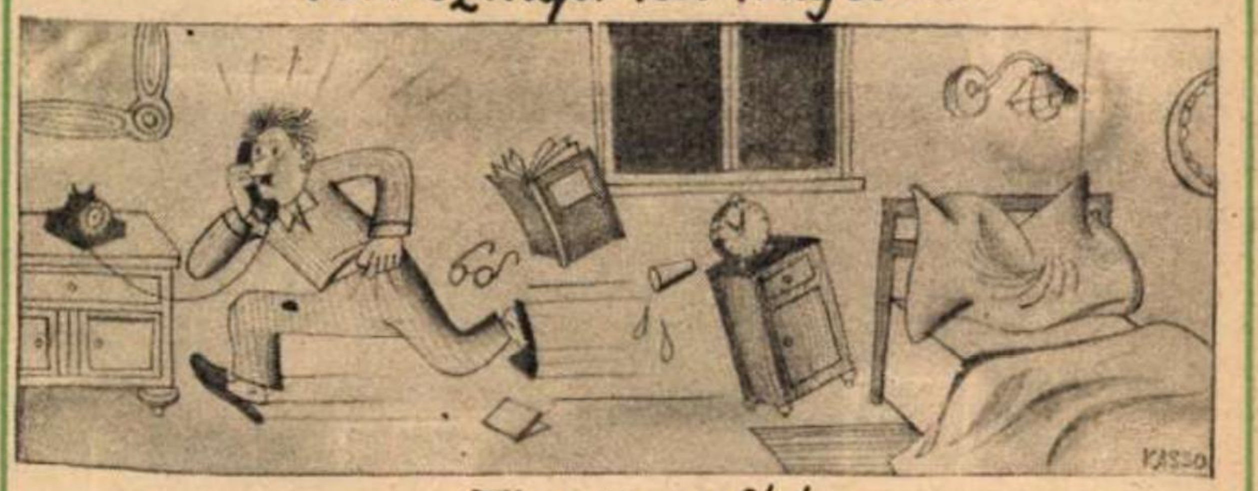
— Direkt rosszul érzem magam, ha látom ezeket a görnyedező dokkmunkásokat. Mondjátok, nem neurasztténia ez?
— Ugyan, szívecském! Semmi más, mint túlfinomult szociális érzés!

Rengeteg a virág Budapesten

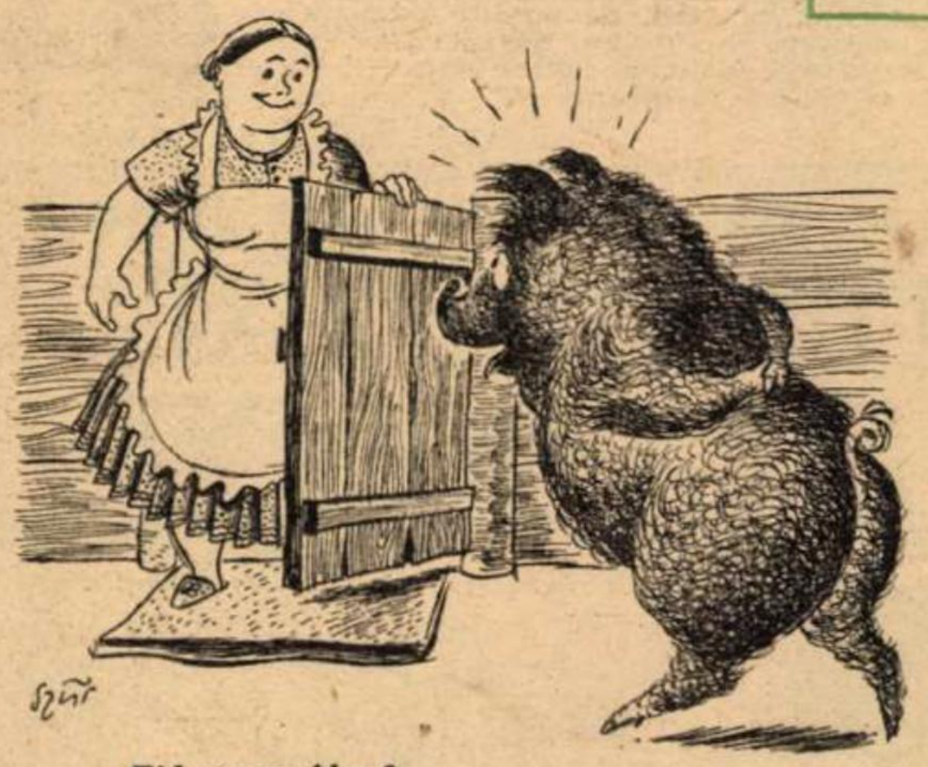
-Kérek egy átszállót meg egy gyerekjegyet!

Hétköznapi kis tragédiák

Téves Kapcsolás!

Aggódó sertés-apa

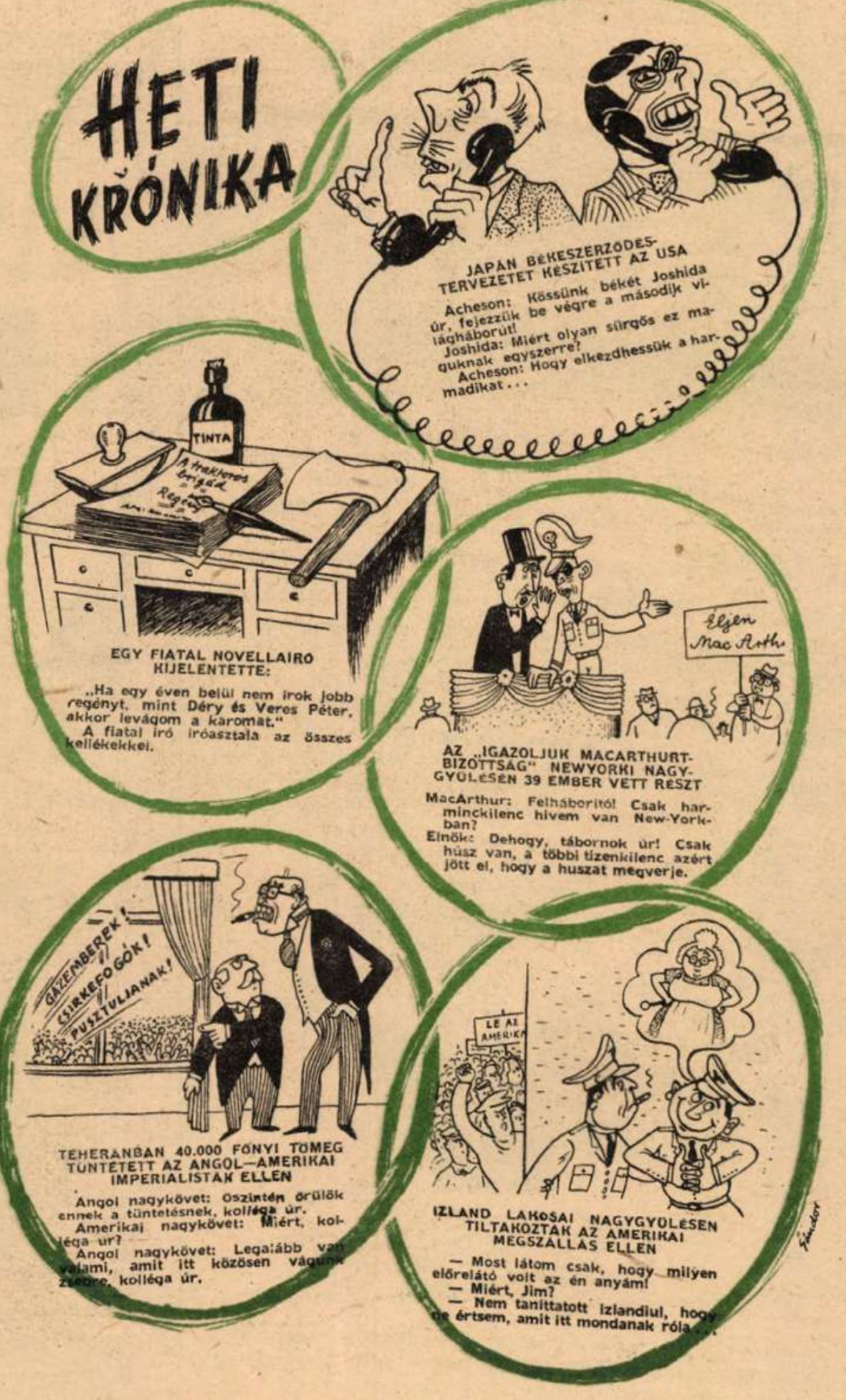
— Fiú vagy lány?
— **Gratulálok. Hat fiú és három lány!**

A HULLADÉKGYŰJTŐBEN

— **Mire vág fel a Sárga Rézi?**
— **Na hallod?! Öt forintot adtak kilójáért!**

HETI KRÓNIKA

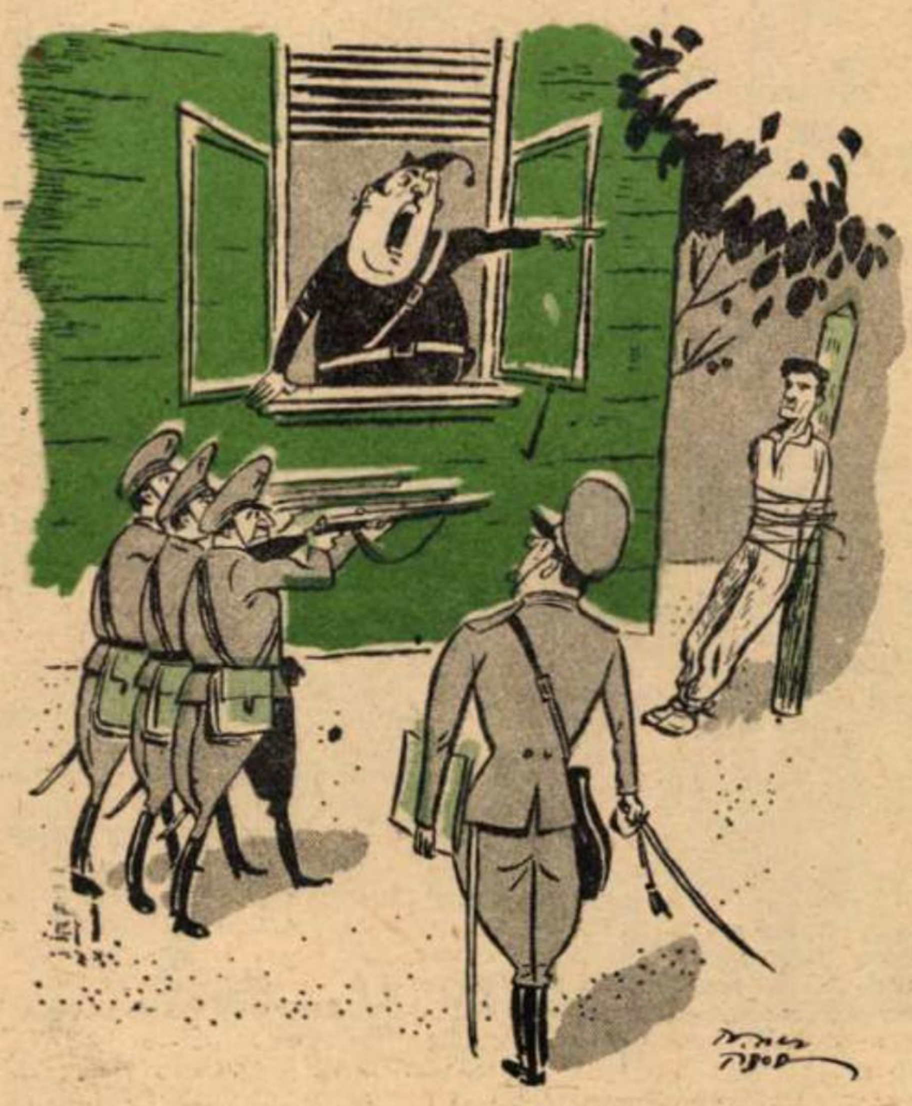

Ebadták a grundon

— A bácsi nem olvasta? „Kiméljük cipőnket, használjunk sámfát!" Hát mi használunk...

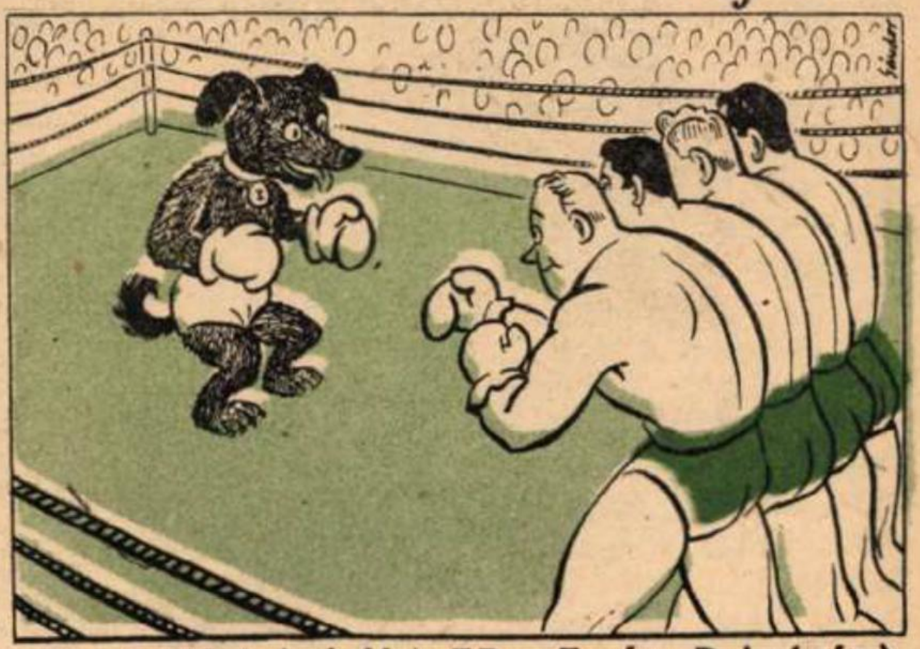
Habsburg Ottó és neje nászúton Franconál

Franco, a figyelmes házigazda: Hé, menjetek arrébb lövöldözni! Felébresztitek a vendégeket!

Illusztrált cím egy multheti Népszavából:

Négy magyar versenyző az ökölvívó EB elődöntőjében

(Gyengébbek kedvéért: EB = Európa Bajnokság.)

Az MDP határozata alkalmából a felszabadult dolgozó nők bemutatták, hogy milyen volt a nők helyzete a kapitalista termelésben

Bomba szónoklat

Egyik szakszervezeti napon figyeltem fel először Szátyárira. Az előadás után elsőnek jelentkezett hozzászólásra.

— Mi, a békeszerető népek nem akarunk mégegyszer a hátbadöfött emberek jajsikolya lenni. Mi nem a Morganok, Rotschildok, Rockefellerek monopolkapitalizmusát védjük meg — kezdte el beszédét. Tizenöt percig beszélt egyfolytában, színes, változatos előadást tartott, s mikor befejezte, hatalmas tapsot kapott. Gyűlés után mindenki róla beszélt.

Másodszor egy röpgyűlésen hallottam hozzászólni. Eltaposta cigarettáját és elkezdett beszélni.

— Mi, a békeszerető népek nem akarunk mégegyszer a hátbadöfött emberek jajsikolya lenni. Mi nem a Morganok, Rotschildok, Rockefellerek monopolkapitalizmusát védjük meg — kezdte az előző heti beszédét, még egy betűt sem hagyott ki. Akik a szakszervezeti napon nem hallották őt multkor, vastapssal jutalmazták.

Ettől kezdve minden gyűlésen, termelési értekezleten hozzászólt. A hátbadöfésről, Morganról ugyanúgy elismételte első beszédét a versenyértekezleten, mint az M. H. K. megbeszéléseken. Egy betűt nem hagyott ki, nem tett hozzá. Előadásmódja hétről-hétre csiszolódott, kellemes mély baritonja bearanyozta a kultúrtermet, aláfestve a hallgatóság pisszegését. Mert, hogy őszinte legyek, úntuk már Szátyári beszédét, mely ha nem is volt változatos, rettenetesen ismert volt mindenki által, az unalmat még fokozta, hogy éppen tőle hallottuk már tizennégyszer. De őt ez nem zavarta, beszélt tizenöt percig, majd meghajtotta magát és megköszönve a nagy figyelmet, — leült.

— Mondd Elemér — kérdeztem egyszer gyűlés után, mikor hazafelé mentünk — miért ismételgeted el mindig ezt a hátbadöfős beszédet?

— Mert azt akarom, hogy tanuljatok — és végignézett. — Miért kérded? Nem tetszik talán?

— Nagyon tetszik, de éppen ma hallottam tizenhetedszer, már tudom kívülről.

— Nagyon helyes, — mondta. — Éppen ez a cél. Pedig nem is az én beszédem, a Mocsládbükki Világosság 1947 január 17-i vezércikke.

— S miért mondod el ezt minden gyűlésen?

— Azért, hogy lássák mennyire képzem magam.

Két hete azután elmaradt a hozzászólása. Strumával operálták és éppen kórházban volt. A gyűlés lezajlott simán nélküle is, de bevallom, nekem egy ici-picit hiányzott. Tegnap jött be operáció után először. Az operáció gyönyörűen sikerült, de még nem beszélhet a műtét miatt. A versenyértekezleten egy szót sem szólt, mert az orvos megtiltotta neki. Mikor az előadó megkérdezte, hogy van-e még hozzászóló, könny csillogott a szemében és intett a fejével, hogy nincs. — Mindenki fellélekzett.

Sajnos korai volt az öröm. Ma reggel „Mi, a békeszerető népek nem akarunk mégegyszer a hátbadöfött emberek jajsikolya lenni" kezdettel, négyoldalas újságcikke jelent meg az üzemi faliújságon.

Muszkás Ottó

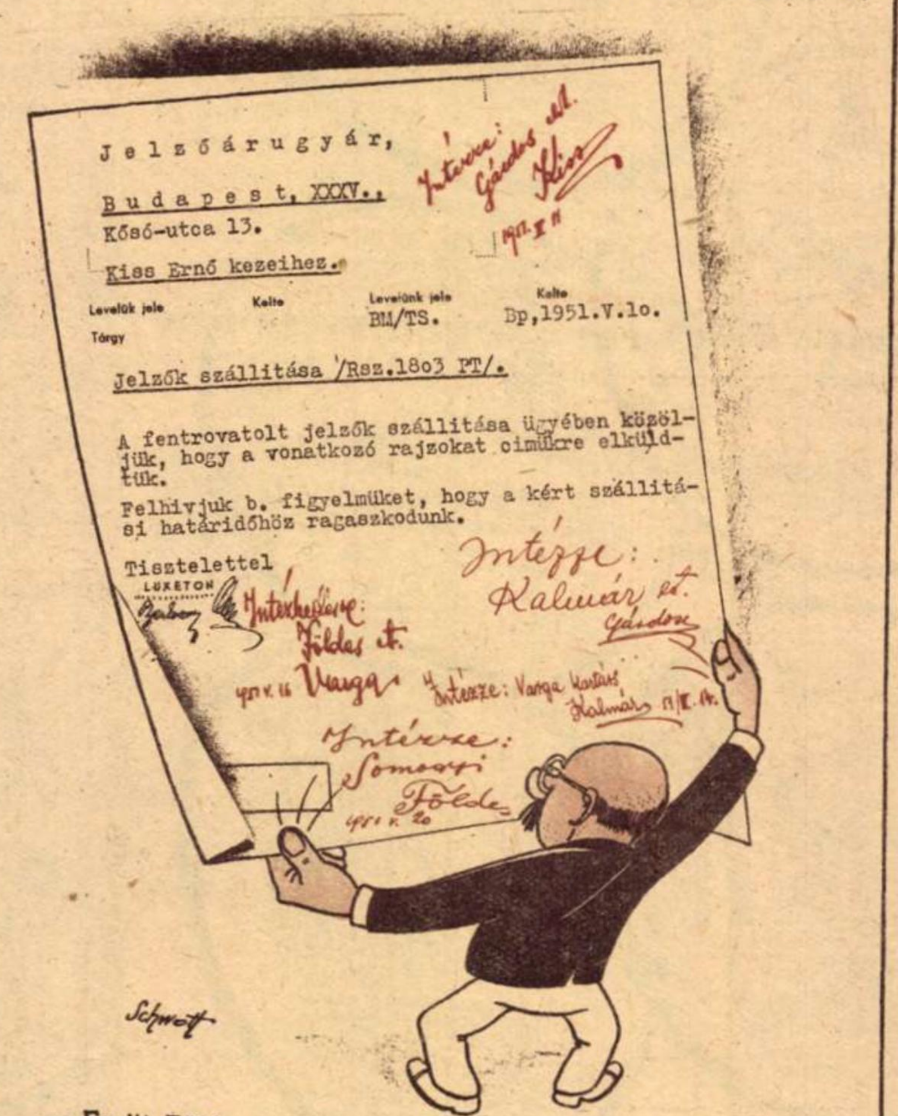
A helyzet tisztázása Washingtonban

Uncle Sam: Minél tovább mosom ezt a MacArthur kölyköt, annál piszkosabb leszek...

Aminek nem szabadna lennie

(Intézkedés van arról, hogy az intézkedéseket a vállalatvezetők és a többi vezető tisztviselők ne hárítsák át másra.)

— Ez itt Földes szaktárs, aki nem azon bosszankodik, hogy elmulasztották a szállítási határidőt, hanem azon, hogy nem hagytak neki helyet a levélen az ügy továbbszignálására.

A NÉMA HADSEREG

A zúgó szélben mind letört a tavaszi virág,
És meghajoltak csendesen a bús madridi fák.
Szenyor, szenyóra, donna, s don még vígan szendereg
A külvárosból elindult egy hallgatag sereg.

De hírnök jő, s pihegve szól, urához így beszél:
— „Ó főszenyor, diktátorom, jaj szörnyű a veszély!
A külvárosból elindultak mind az emberek,
S hallgatva, gyászos-csöndesen jön egyre a sereg!

És kitárulnak sorba mind az apró ablakok,
S bár nem szól senki, mégis hangzik: — Csatlakozzatok!"
De Frankó így szól, s ajkain a félelem remeg:
— „Mit akarhat, mért közeleg e néma hadsereg?

Mikor a léptük feldobog, a ház remeg belé.
Álljon hamar a rendőrség a tüntetők elé
És szóljanak, parancsolom, az összes fegyverek!"
Csak hömpölyög, tovább vonul a hallgatag sereg.

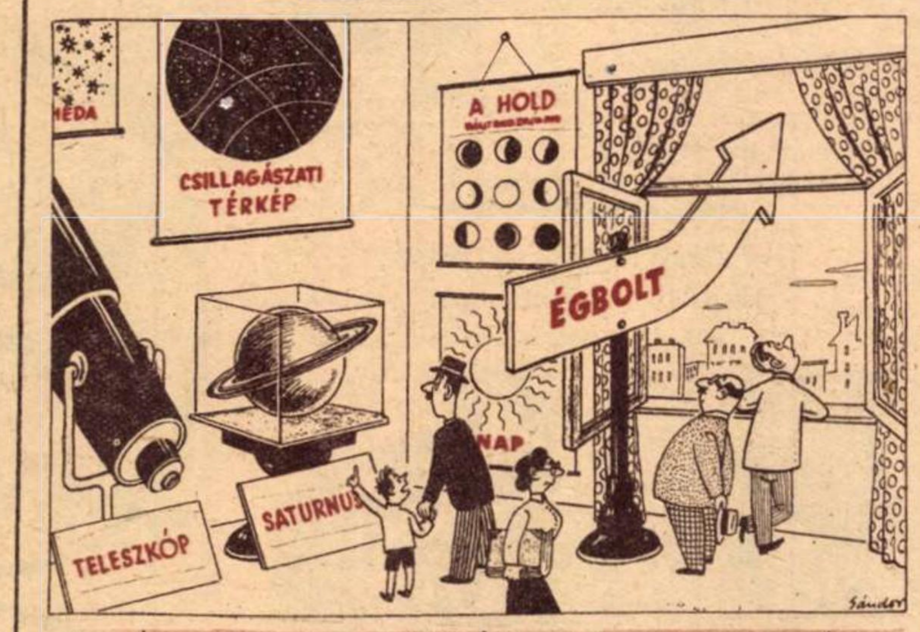
És egyre több, és egyre több a néma tüntető,
Kik nyomortanyák mélyéről kerültek mind elő.
És porba dőlnek előttük a rendőrfegyverek,
Mert minden gátat elsöpör a milliós sereg.

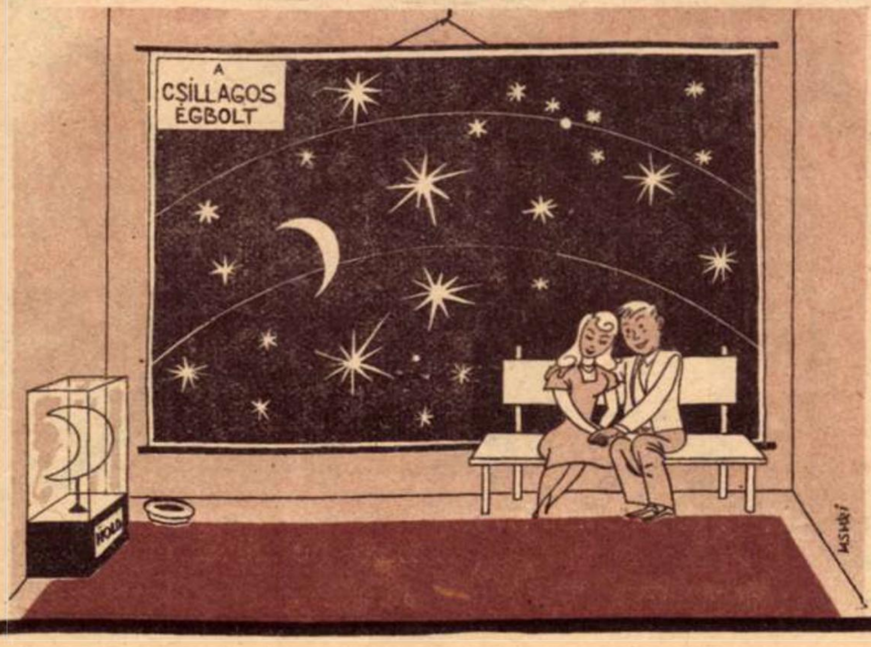
Madrid körül életre kelt a tavaszi virág,
És délceg törzzsel állnak már a dús madridi fák.
Szenyor, szenyóra, donna, don, s a diktátor remeg,
Ha végigvonul városán a néma hadsereg.

Országh György.

Így képzeli el két rajzolónk a most megnyilt CSILLAGÁSZATI MUZEUMOT

A MEGOLDÁS

Az USA követeli, hogy India küldjön csapatokat Koreába. Ez így, első olvasásra elég különösnek látszik; második olvasásra azonban már kezd derengeni az emberekben valami; s mire harmadszor elolvassuk, már értjük az egészet.

Nagyon egyszerű ez.

Indiában ugyanis éhínség van, ezt tudja Truman is.

Az éhes ember nem válogat, azt is tudja Truman.

Tehát egészen mindegy, véli Truman, hogy egy tál rizst tesznek-e elébe, vagy egy koreai háborút, olyan éhes az a szegény hindu, hogy tán már észre se veszi a különbséget és jóízűen beleharap a Truman felhívásába.

Truman úgy véli, hogy a hindunak, aki elesett a mindennapi kenyerétől, eggyel több elesés már meg se kottyan.

A hinduk azonban nem vélik úgy.

A hinduk véleménye szöges ellentétben áll a Trumanéval.

A két vélemény egyelőre csatázik egymással.

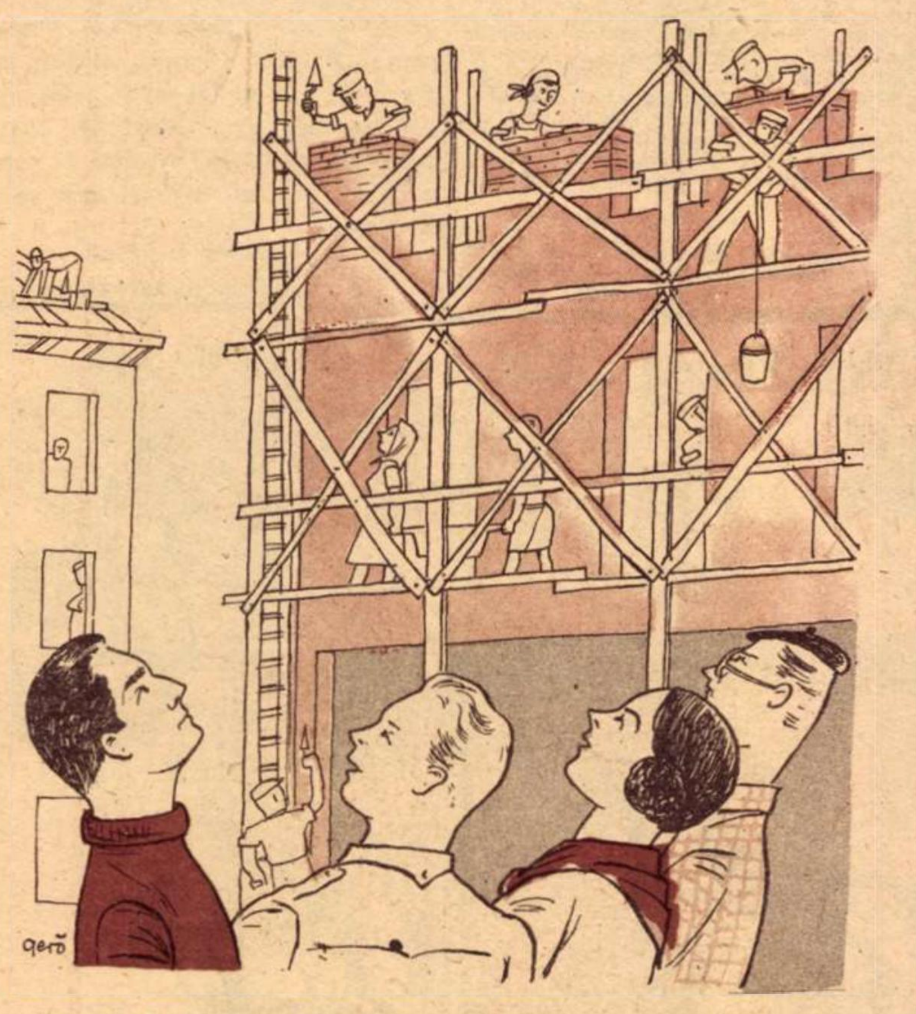
A kérdés eldöntésében azonban lényeges szerepet fog játszani az a tény, hogy a világon sokkal több a hindu, mint a Truman.

Listakapcsolás

A francia reakciós pártok „listakapcsolásokkal" próbálnak boldogulni a közeli választásokon; erre van építve az új reakciós választási törvény. A listakapcsolásokkal azonban egy kis baj van. Ugyanis a francia jobboldali pártok, bármilyen árnyalatot képviseljenek is — ezt tárgyilagosan meg kell állapitani — tulajdonképpen valamennyien egyet akarnak. Mandátumot. Természetesen nem magáért a mandátumért, hanem mert tudják, hogy egy francia jobboldali politikus kezében a mandátum éles szablya, amellyel remekül lehet panamázni. Igy történt meg például, hogy Morbihan választókerületben kettészakadt De Gaulle pártja, noha Morbihan és egész Franciaország jobban örült volna, ha De Gaulle szakad ketté, aki tudvalevőleg félig francia (az apja révén), félig angol (az anyja révén) és egészen politikai szélhámos (a sajátmaga révén). Három morbihani szenátor kilépett a degaulleista pártból és átlépett egy nemdegaulleista degaulleista pártba, illetve egy degaulleista nemdegaulleista pártba. A jobboldali szenátorok és képviselők most ide-oda ugrálnak degaulleisták és MRP, MRP és jobboldali szociáldemokraták között; abban a nyugodt tudatban, hogy mindegy, egyik kutya, másik eb és veszettnek mindegyik elég veszett.

Igy áll pillanatnyilag a francia választások ügye; a továbbiakat majd eldöntik a választók, a Garde Mobile és a géppuskák.

Külföldi ifjak a DIVSZ végrehajtóbizottságának budapesti ülésén

Olasz ifjú: Szokatlan látvány ez nekünk!
Magyar ifjú: Miért? Túl lassan dolgoznak?
Olasz ifjú: Nem.
Magyar ifjú: Hát az a szokatlan, hogy túl gyors a munkájuk?
Olasz ifjú: Nem. Az a szokatlan, hogy van munkájuk.

Szabad választás Franciaországban

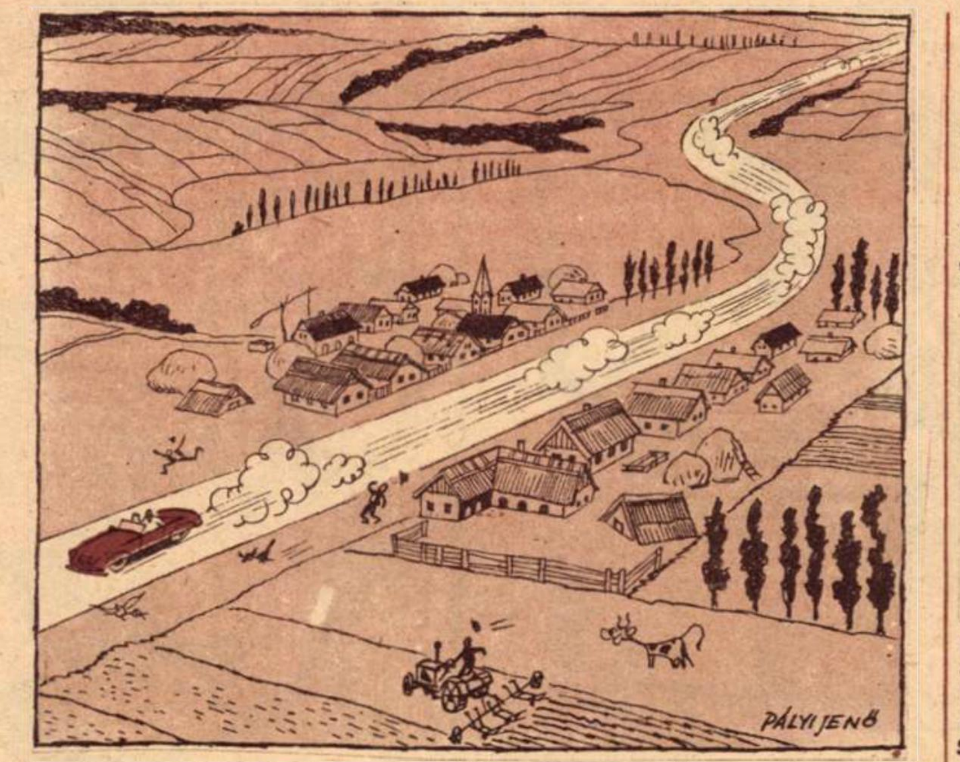
A szakács a gall kakashoz: Szabadon választhatsz, hogy paprikásan vagy paradicsomszószban kerülj-e terítékre!

Tíz perccel megrövidítették a légijáratok idejét

A budapesti induláskor:
— Tessék leülni, kérem.
— Köszönöm, nem ülök le, hisz mindjárt leszállok, csak ide megyek Miskolcra...

Aminek nem szabadna lennie

Mit csinált a faluban ez az autó, amely keresztülrobogott megállás nélkül?

Munkaerőtoborzást végzett és utána jelentette, hogy ebben a faluban csodák-csodájára nem jelentkezett senki.

AZ ÖNTÖMJÉNEZŐ

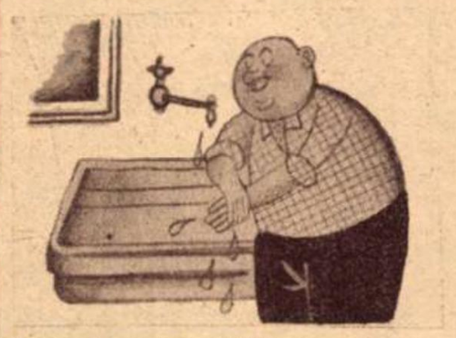
Pont hatkor megcsendült a vekker,
Mert felhúzták őt tegnap este,
Az öntömjénező felébredt
És a zokniját megkereste,
Felhúzta könnyed biztonsággal
És büszkeség volt a szívében:
„Így zoknit húzni nem tud senki,
Sem Budapesten, sem vidéken!"

Majd később villamosra szállott,
Mert útja hosszú volt, nem kurta
És könyökét, amely hegyes volt
Szomszédja oldalába fúrta.
Tiport, lökött, nyomott, nyomult ő
És megállapította szépen:
„Így tolakodni nem tud senki,
Sem Budapesten, sem vidéken!"

Majd beérvén az irodába,
Kezébe menten tollat vett ő
És odahívta kollégáit
Akiknek száma kerek kettő.
Elkezdte nékik fejtegetni
És délig mondogatta épen:
„Ily jól dolgozni nem tud senki,
Sem Budapesten, sem vidéken!"

Ezután kezet mosott hosszan,
Mint a folyam mossa a partot,
Körmöt pucolt, majd vakarózott
S egy értekezletet is tartott
„Egy cikket kéne írni rólam"
Mondta ott halkan és szerényen
„Hogy ilyen ember, mint én, nincs több
Sem Budapesten, sem vidéken!"

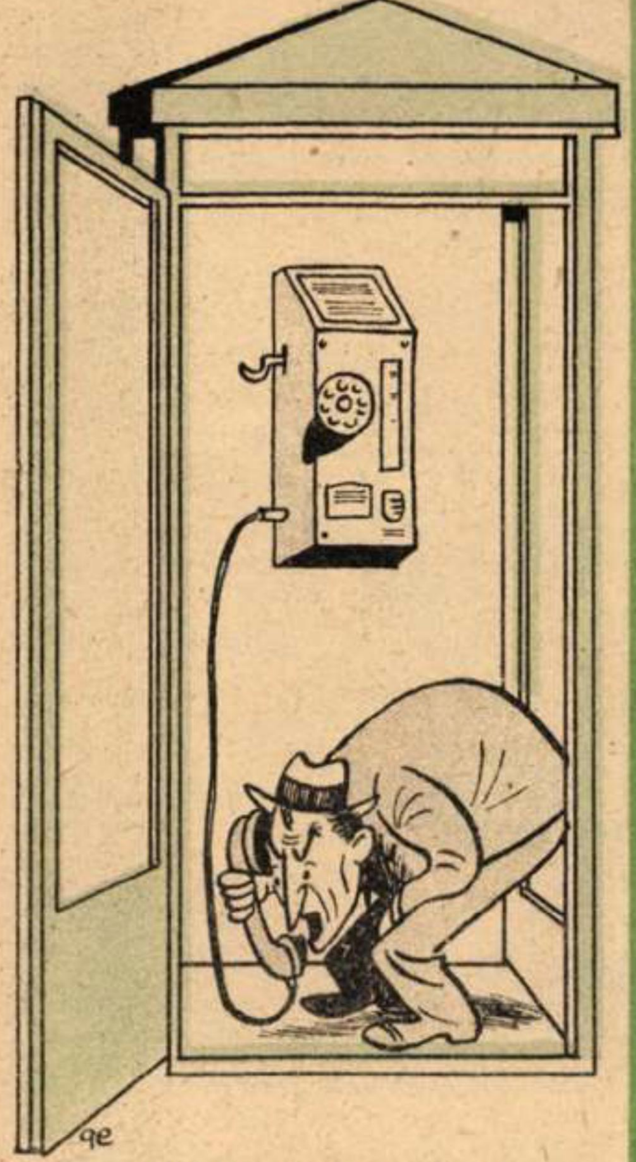

Ekkor bejött a kézbesítő
S egy levélkét nyomott kezébe,
Elolvasta a levelet és
Fehér lett, mint a fal a képe,
De aztán felderült az arca
S büszke mosollyal szólt eképen:
„Nem rúgtak senkit ily hamar ki
Sem Budapesten, sem vidéken!"

GERGELY MIKLÓS.

Le a bürokráciával!

„Telefonáljunk röviden!"

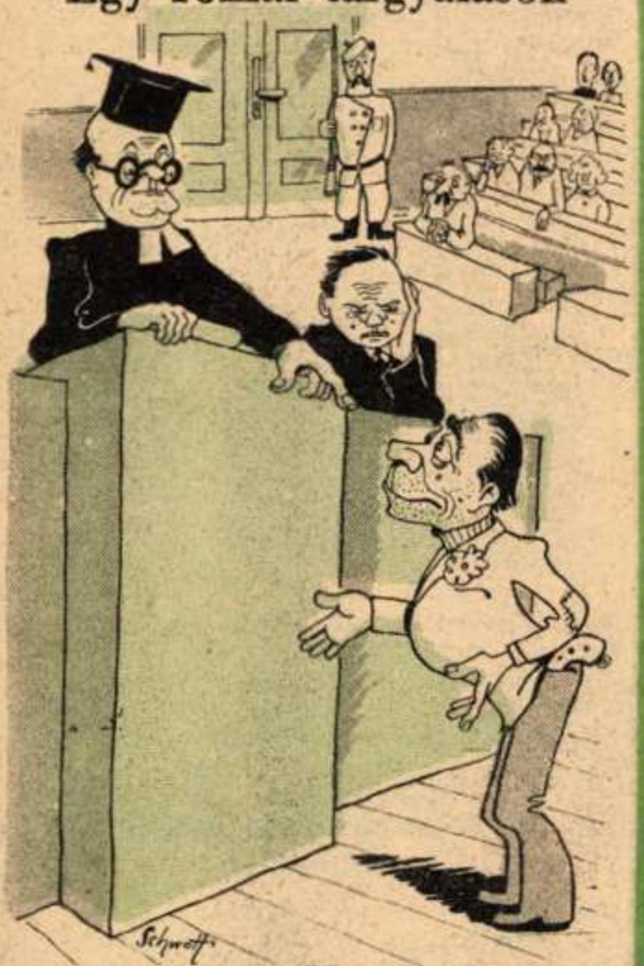
— Ki tud így telefonálni?

A nagy titok

— Szervusz! Mit keresel itt, valami hivatalt?
— Semmit, csak idejárok csodálkozni, hogy miért kezdődik a Krisztina-körút az 55-ös számnál.

Egy római tárgyaláson

— Scelba rendőrminiszter szolgálatában állok...
— Mint micsoda?
— Mint bérgyilkos.

Kedves Ludas Matyi!

A Nagy—Kerekes-féle villámsatu készítőinek egyike vagyok. A villámsatut a dolgozók széles rétegei ismerték meg az első országos újító kiállításon, 1949. októberében. Országunk és iparunk több vezető személyisége nyilatkozott róla kedvezően, mert a villámsatu használatával nemcsak 20 százaléknyi idő, hanem jelentős fizikai erő is megtakarítható. Munkaközben a dolgozó mindkét keze szabad, a gép kezelésénél baleset nem történhet, kellő bevezetés mellett évi 25—30 milliót takaríthat meg népgazdaságunknak és több mint 2000 szakmunkást szabadít fel egyéb munkára. A villámsatuból készített első mintadarab harmadik éve dolgozik kifogástalanul és jó eredménnyel. A próba alatt és a kiállításon elért sikere ellenére a mai napig egyetlen sorozatot nem gyártottak le belőle. 1950 áprilisában Rákosi és Vas Zoltán elvtársak közbelépésére vett az ügy újabb fordulatot, bár ezt megelőzőleg a nehézipar illetékeseit, köztük Zsofinyec Mihály elvtársat is többízben megkerestem levéllel az üggyel kapcsolatban. Egy évvel ezelőtt tíztagú szakbizottság követelte a találmány azonnali bevezetését. A bizottság tagjai öt nagyüzem szakértői és újítási megbízottai voltak. Az általuk készített jegyzőkönyvet a Nehézipari Minisztériumnak megküldöttem. Az Országos Találmányi Hivatal illetékes előadói újból kézbe vették az ügyet és haladéktalanul lépéseket tettek a Nehézipari Minisztérium felé a gyártás megkezdése miatt. A NIM illetékes osztályvezetői az Első Orsz. Újítói Kiállítás óta ismerik a satut és csak felületességüket, hanyagságukat, tehetetlenségüket és szűk látókörűségüket igazolja az a tény, hogy a bevezetést illetőleg nem tettek megfelelő lépéseket. Az OTH a NIM-ot hónapokon keresztül sokszor kereste meg szóban, telefonon és írásban, míg végre 1950 októberében sikerült a NIM-nak saját kebelén belül egy olyan osztályt felfedeznie, amely illetékes az ügy tovább folytatására. S így kijelölték a Kézi Szerszámokat Gyártó ES. I. sz. üzemét gyártásra, a Nemesacél és Szerszámértékesítő Vállalatot pedig megrendelőként. Röpke öt hónap után — az OTH állandó nyomására — elkészült az újpesti Omega-gyárban az első darab. (Én az első darabot munkaidő után dolgozva egy hét alatt készítettem el.) Ma már rendelések vannak a satuból, de a sorozatgyártás rendkívül vontatottan indul el.

Vajjon ki a bűnös azért, hogy a népgazdaságot a felelőtlenség miatt sokmilliós kár érte? Azt még csak megértem, hogy több mint két év alatt egy vasat sem láttunk az újítási díjból, hiszen vannak ellenségek, akik el akarják venni az újító kedvét a munkától, de hogy az egész NIM ellenség legyen, azt már mégsem akarom elhinni.

Ipari dolgozóinkban számtalan egészséges ötlet lappang és ezek a javaslatok csak azért nem látnak napvilágot, mert felelős műszaki vezetőink nem segítik elő kellőképen a javaslatok megvalósítását. Nekem több mint 60 újításom van eddig és újítótársaimmal együtt igyekszünk munkaeszközeinken javítani. Bízom abban, hogy Pártunk vezetésével fejlődő népi demokráciánk elhagyja ezeket a fékező hibákat és a jövőben keresztülvisszük Sztálin elvtárs mondását: „Észre kell térítenünk a gazdasági funkcionáriusok, mérnökök és technikusok mindazon elemeit, akik görcsösen ragaszkodnak a régihez, nem akarnak haladni és rendszeresen fékezik a Sztahánov-mozgalom kifejlődését." Ezen az alapon azután sikeresen fogjuk felemelt ötéves tervünket idő előtt túlteljesíteni. Remélve, hogy a fentiekkel én is hozzájárultam újítási mozgalmunk hibáinak kiküszöböléséhez, maradok

elvtársi üdvözlettel

Nagy Béla géplakatos,
Bp., XIII., Röppentyű-u. 62.

PÖRKÖLT RIZZSEL

A szuhavölgyi szénbányák felsőnyárádi üzemében történt az eset. Az Ü. B. és a község tanácselnöke elhatározták, hogy május elsején olcsó, bőséges ünnepi ebéd várja a bányász dolgozókat. A község földműves szövetkezete elvállalta a főzést, adagonként 5 forintért. (25 deka hús, rizzsel, kenyérrel.) Így a szövetkezet adagonként húsz fillért keresett volna. Április harmincadikán az Ü. B. kiosztotta a bónokat három forintról, tudniillik ennyit vállalt magára a vállalat, nekünk tehát csak két forintot kellett volna hozzáadni a saját zsebünkből. Meglepetésünkre május elsején 6 forintba került az ebéd (csonttal együtt sem tette ki a 15 dekát). Hogy ki emelte fel az ebéd árát, arról senki sem tud (még az Ü. B. sem!) és senki nem vállalja a felelősséget. Kérdjük, ki tehet róla?!

Egy üzemi dolgozó

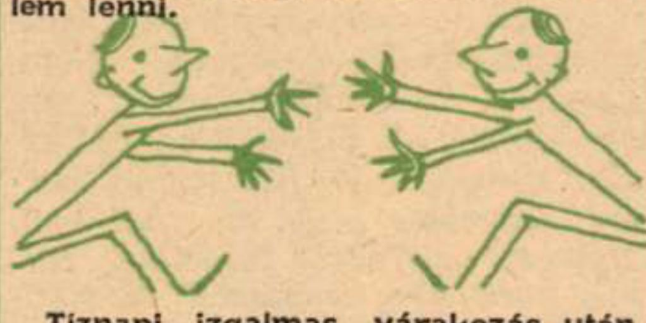
Ikertelefon

1950. november 15-én felbuzdulva a villamosokon közölt hirdetéseken, iker-telefonállomás felszerelését kértem Bpest, VIII., Korányi Sándor-utca 10. II. 29. sz, alatti lakásomba.

Pársoros kérelmemet a posta városházutcai központjába vittem, ahol átvették és közölték, hogy nyolc napon belül választ kapok kérelmemre. Kb. 8—10 nap mulva a fenti hivatalnál — mivel közben választ nem kaptam — érdeklődésemre közölték, hogy a válasz visszajött azzal, hogy a címzett ismeretlen. A helyszínen megállapítottuk, hogy a posta tévesen a Karácsonyi Sándor-utcába címezte a nekem szóló értesítést. Ezután átadtak egy nyilatkozat-űrlapot, hogy azt töltsem ki, hatforintos okmánybélyeget tegyek rá és akkor néhány nap mulva felszerelik lakásomba a telefont.

Eltelt ismét nyolc nap. Telefonérdeklődésemre közölték, hogy keressek ikertársat, mert csak ebben az esetben tudják felszerelni a telefont.

Társ után néztem és sikerült a velem egy házban és emeleten lakó Bolmann Ernőt társnak megkapnom, aki szintén telefont akart felszereltetni lakásába. Bolmann Ernő is kiállította a már előbb említett kérelmét és benyujtotta a postához, melyben közölte, hogy ikertárs kíván velem lenni.

Tíznapi izgalmas várakozás után megjött a várva-várt értesítés a postától Bolmann részére, melyben közölték vele, hogy ikertárs hiányában, csak 270.— Ft hozzájárulás ellenében tudják a telefont beszerelni, mivel a vezeték a lakásától távol esik.

Ennek utána Bolmann személyesen felment a Postára, ahol közölték vele, hogy nekem már van ikertársam és így velem nem jöhet ikertársként számításba.

Pár nap mulva felhívtam telefonon a postát, hogy mikor szerelik már a régen óhajtott telefont, mire közölték velem, hogy a lakásban állandóan tartózkodjon valaki, mert három napon belül megkezdik a felszerelést. Családommal beosztottuk a szolgálatot és ejje.-nappal vártuk a szerelőket 10 napon keresztül. A szerelők helyett azonban levélke jött, melyben a posta közli, hogy fizessek be 170.— Ft hozzájárulást, mert csak ebben az esetben szerelik fel a telefont. Mivel idegeim már kezdték felmondani a szolgálatot, megkértem nejemet, hogy személyesen menjen be a postára és érdeklődje meg, milyen célból kell befizetni a 170.— Ft-ot. Közölték vele, hogy a külvárosokban a telefonkábelek a háború alatt megrongálódtak és ennek helyreállítására kell a fenti összeget befizetni.

Ennek ellenére a fenti összeget nem fizettem be és így lemondtam arról, hogy telefontulajdonosnak mondhassam magam ilyen körülmények között.

Legnagyobb meglepetésemre mégis telefontulajdonos lettem, anélkül, hogy telefonnal rendelkezném. Ennek magyarázata az, hogy a telefon-

könyvben szerepel a nevem lakáscímemmel és telefonszámmal. Most már felhívhatnak telefonon, a számom: 343—830, azonban ne lepődjön meg senki, ha még sem én fogok jelentkezni, mert, mint említettem, telefonkészülék nincsen a lakásomba felszerelve. Most már izgalommal várom az elsejét, hogy kihozzák a telefonszámlát és követeljék a telefondíjat, annak ellenére, hogy telefonom nincs.

Závodszki József,
a Vas- és Fémipari dolgozók Szakszervezetének gazdasági oszt. vezetője.

Ludas Matyi elintézte

Lapunk május 10-i számában közöltük Kiss Lajosné levelét, amelyben elpanaszolta, hogy három apró gyermekének receptátírása miatt a Kerepesi-útról a Thököly-úti Védőbe kell egy új rendelkezés szerint átmennie, ami oda-vissza kétórás út.

A Főváros Tanácsának egészségügyi osztálya most levelet írt szerkesztőségünknek, amelyben közli, hogy a védőintézetek körzetei régebben úgy voltak kijelölve, hogy nem vették figyelembe a kerületi határokat. Amikor azonban a kerületi tanácsok megalakultak, a védőintézetek a kerületi tanácsok ügykörébe mentek át. 1950-ben új körzetkönyvet adtak ki, amely a kerületi határokat figyelembevette. Az adott esetben a Kerepesi-út 50. számú ház a XIV. kerülethez tartozik, míg a hozzá közeleső Százados-út sarkán lévő Védőintézet a VIII. kerületben van. A kapott figyelmeztetésre azonban rendelkezés jött, amely szerint összesen 460 védelemben álló gyermek, akik a Kerepesi-úton és az azt környező utcákban laknak a Pillangó-utcáig, újból a Kerepesi-úti Védőintézethez tartoznak.

Üzenet

Szilaj Varga Gyula szoc. titkár, Csongrád. Levelében panaszolja, hogy a Szentes—Csongrád közötti vasútvonalon egy szétrombolt kisvasút fekszik szanaszét. Kéri, hogy hívjuk fel illetékesek figyelmét erre a körülményre, illetve a kisvasút kijavítására. Nem tudjuk megítélni, hogy a kisvasút helyreállítása szükséges és gazdaságos volna-e, mindenesetre javaslatát közöljük.

Gyöngyös Ferenc és Tőth István, Budapest. Nézetünk szerint nem sérelmes az, ha a kisorsolt ülnök hivatalos meghívójában egyúttal a büntető szankciókat is közlik, amelyek arra az esetre érvényesek, ha a meghívott nem tesz eleget kötelességének.

SZIGORÚAN BIZALMAS!

A Népgazdasági Tanács rendeletben szabályozza az egyetemi hallgatók kötelező nyári üzemi gyakorlatát, és ez megjelent az N. T. Határozatainak Tárában. Az illető előadó, aki a hallgatókat beosztja, elment az Egyetemi Könyvtárba és kérte az N. T. határozatok idevonatkozó részét, de azt a választ kapta Kenesei elvtárstól, a könyvtár egyik dolgozójától, hogy nem adhatja ki, mert szigorúan bizalmas, de ugyanezt mondta az osztályvezető is. Kérdezzük, hogy mire való az ilyen rendelet, ha az, akinek végre kell hajtani, nem nézheti meg.

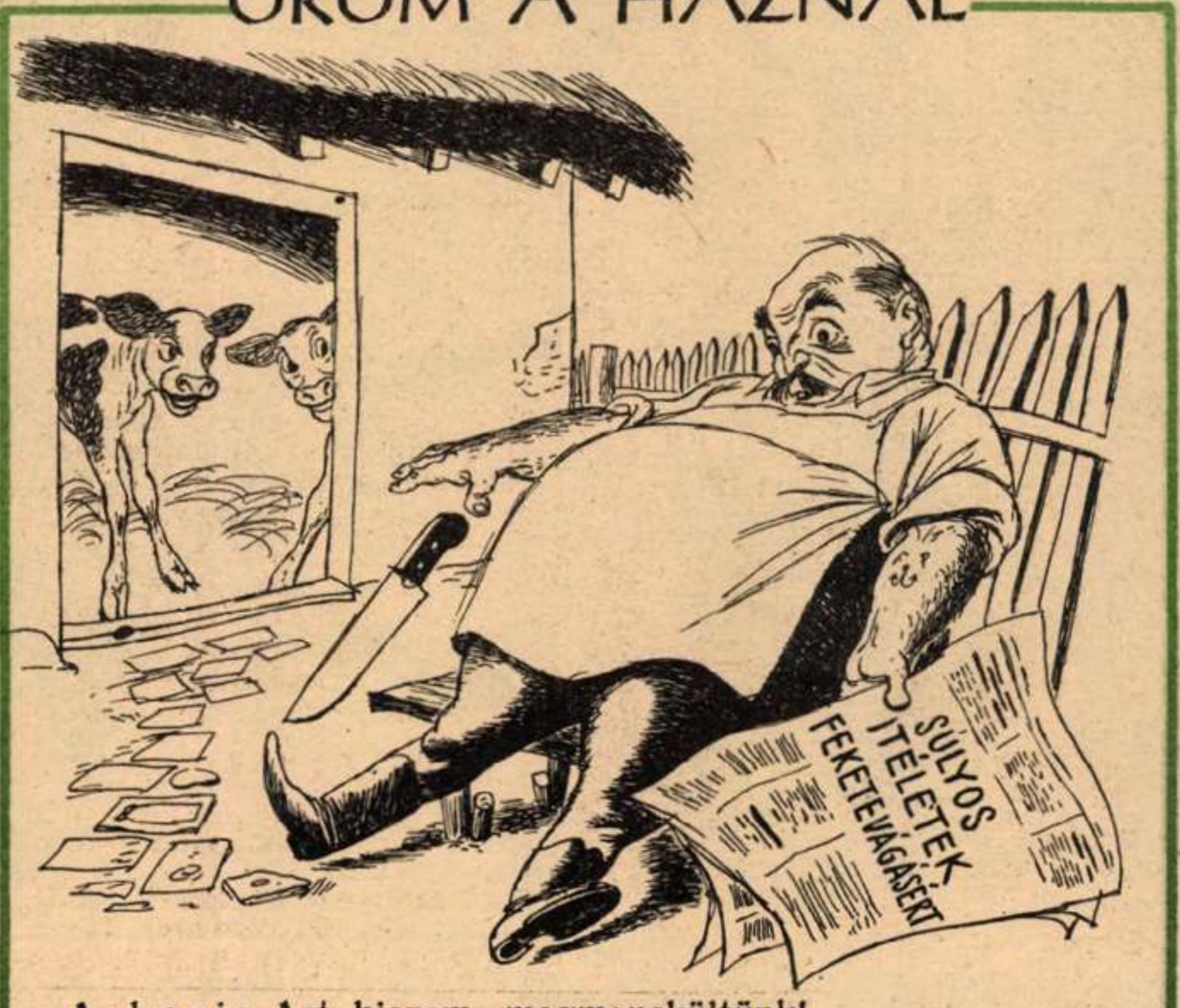
Barabás Rezsőné
a tanulmányi osztály dolgozója

AMERIKAI „KULTÚRA"

— Maga megőrült!? A Hamletet akarja nálunk játszani és nem tud sambát táncolni?!

ÖRÖM A HÁZNÁL

A boci: Azt hiszem, megmenekültünk!

Taft kikotyogta

Taft amerikai szenátor szószerint a következő nyilatkozatot tette: „Sokkal olcsóbb háborút viselni más nemzetek katonáinak felhasználásával.“

Valószínű, hogy Taft a nyilatkozat kimondása után szerette volna leharapni a nyelvét és még valószínűbb, hogy Truman is szerette volna leharapni a Taft nyelvét, noha tudja, hogy Taftnak összesen egy nyelve van és azt mint USA-szenátor nem nélkülözheti az amerikai nagytőkésekkel való tárgyalásokban. A nyilatkozat azonban elhangzott és hatalmas betűkkel közölték az amerikai újságok.

Nem hangzott azonban el és nem közölték hatalmas betűkkel az amerikai újságok a más nemzetek sokkal olcsóbb katonáinak válaszát, amely valahogy így hangzanék:

— Igen tisztelt Taft szenátor úr, ön nem mondott semmi újat, amidőn közölte, hogy sokkal olcsóbb önöknek az én felhasználásommal háborút viselni. Ezzel kapcsolatban azonban közölnöm kell önnel egy tényt, amely minden bizonnyal elkerülte a figyelmét, nevezetesen azt, miszerint engem nem azért szült az anyám, hogy olcsóbbá tegyem az önök számára a háborút. Lehet, hogy ez csak anyám figyelmetlenségét bizonyítja, de meg kell mondanom, hogy ez a gondolat meg sem fordult a fejében. Apám sem mondta soha azt, hogy nézzék meg ezt a fiút, kitűnően tanul a kölyök, de érdemes is neki, hiszen azért dolgozom érte, azért nevelem, azért taníttatom, hogy olcsóbbá tegye Trumanék számára a háborút! Én a magam részéről két hónappal ezelőtt eljegyeztem egy szőke kislányt, vettem egy kombinált szobát és konyhaedényt, de nem azért, hogy olcsóbbá tegyem az önök számára a háborút. Mindezeket figyelembevéve azt kell mondanom, igen tisztelt szenátor úr, hogy az a háború, amelynek az olcsóságát rám alapozzák, igen drága háború lenne az önök számára...

MUNKAERŐTOBORZÁS idején

— Nagy gondban vagyok, öreganyám! Nehéz választani, hogy a gépállomásra menjek-e dolgozni, vagy az állami gazdaságba, vagy a gyárba.
— Apád más gondban volt ilyen idős korában! Nehéz volt választania, hogy a Tiszának menjen-e vagy a Dunának...

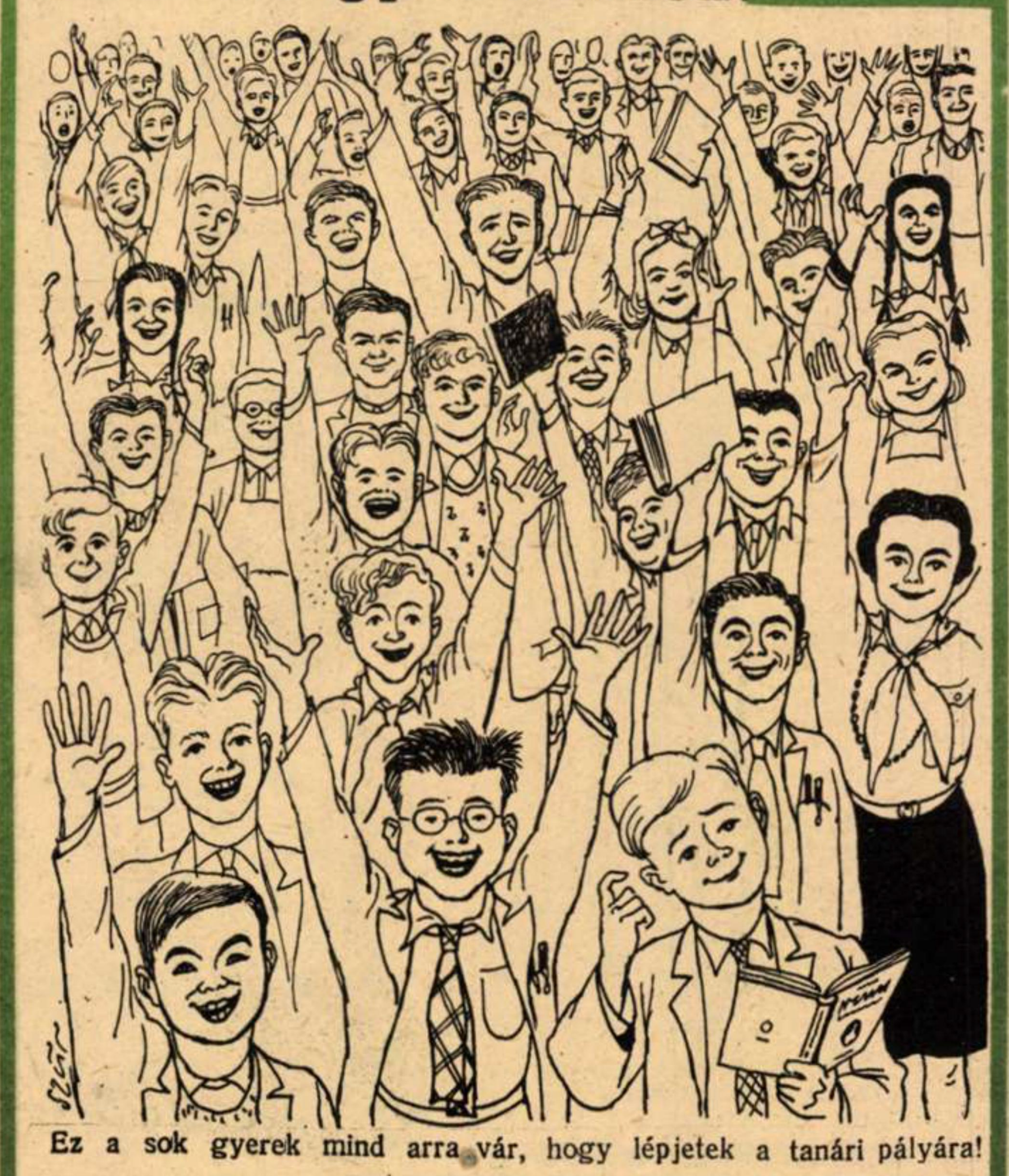

Kaszáljuk le a szénát!

Asszony lesz a lányból,
A füből meg széna,
Szerte az országban
Ez most a főtéma!

Magyar fiatalok!

Ez a sok gyerek mind arra vár, hogy lépjetek a tanári pályára!

Tito egyre nyiltabban szolgálja a kapitalistákat

— Ezekre a kulisszákra már nincs szükség — vigyék a fenébe!

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: V., Alkotmány-u. 3 Telefon: 127-750, 128-031
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11 Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: V., Bajcsy-Zsilinszky-út 34. Telefon: 125-340
Csekkszámlaszám: 61.080
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hirlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat: V., Roosevelt-tér 5—6
Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Ludas Matyi a HAZAI FÉSŰSFONÓban

Belépünk a gyár kapuján és hirtelen úgy tűnik, mintha a Szigeten lennénk, mert az udvaron mindenütt kis kertek virítanak, tele szebbnél-szebb virágokkal. A kertek között sétányok pirosra festett padokkal, amelyeknek támlájára talán még az elengedhetetlen átlőtt szívet is odarajzolták monogrammostul.

De ez csak egy pillanatra tűnik így.

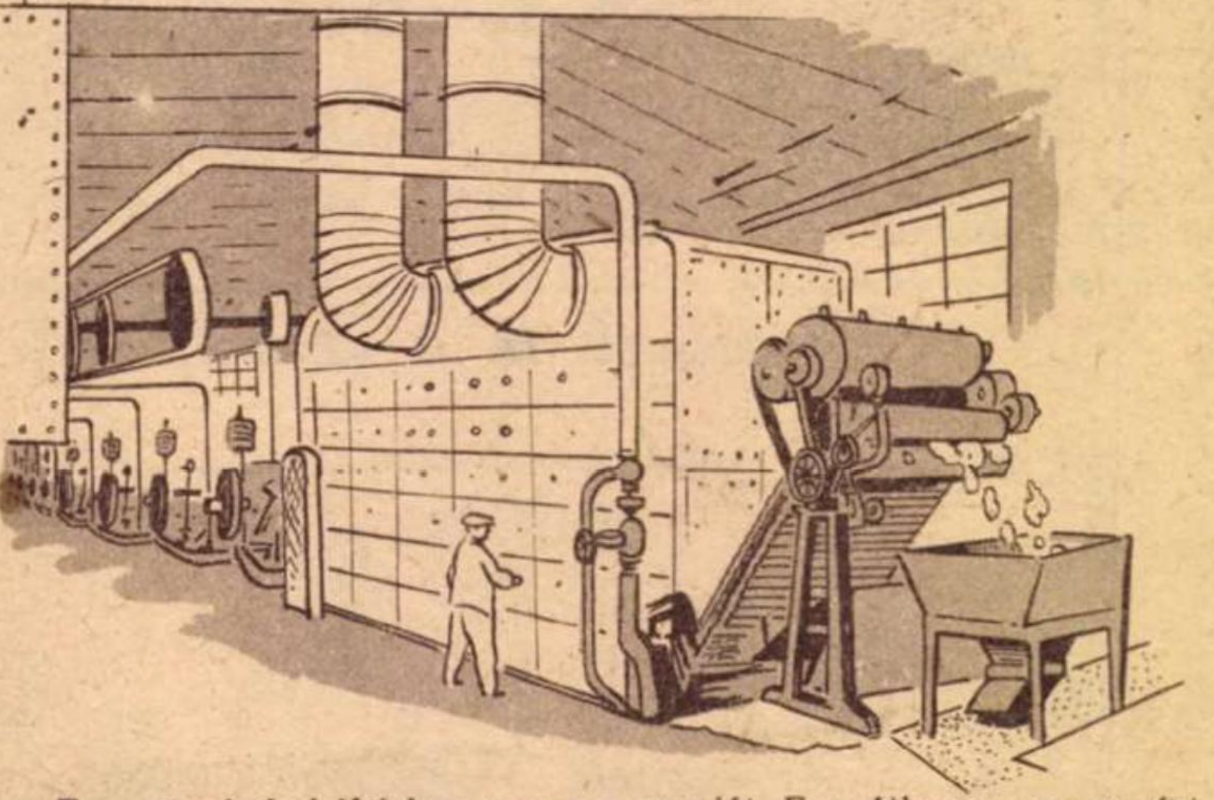
A pipázó gyárkémények, a szénnel megrakott futkározó kisvasút, gyapjubálákkal megrakott teherautók, és a műhelyekből kiszűrődő tompa moraj mindjárt megcáfolják előbbi benyomásunkat.

Munka folyik itt, de a javából. Zúgnak a fonó- és szővőgépek, az ember a szavát se hallja, a füle bedugul és csak a huhu kiáltásra rezzen fel: hoho, hiszen már egy félórája hozzám beszélnek!

De érthetően beszélnek a zakatoló gépek, amelyek végeláthatatlan végekben gyártják a különböző színű és minőségű szöveteket, beszélnek a termelési grafikonok felfelé szökkenő piros vonalai, és beszél az a lelkesedés, amellyel itt dolgoznak. Munkaversenyben állanak egymással a fésüsfonó üzemek, és üzemen belül a különböző műhelyek és egyik sem akar a második helyre kerülni. Az üzemen belül három olyan műhely van, amelyben csupa sztahanovista dolgozik. Úgy hallottuk azonban, hogy ez nem végleges eredmény és lesz még több sztahanovista műhely is.

Az üzem mellett nemrégiben épült fel a Fésüsfonó hatalmas kultúrháza. Olyan mint egy nagy színház, bármelyik színidirektor megirigyelné. Azonkívül könyvtár, olvasóterem, sportpálya áll a dolgozók rendelkezésére.

A Fésüsfonó élüzem akar lenni, és ez csak a Fésüsfonó dolgozóin múlik.

Ez a mosógép hófehérre mossa a gyapjút. Egy átlagos nagymosást három perc alatt elvégezne.

Amikor a Fésűsfonóba mentünk, még fogalmunk sem volt arról, hogy mit csinálnak ott, de úgy tettünk, mintha a kisujjunkban lenne az egész fésűsfonás. Azt hittük, hogy a jámbor kis juhokat behajtják a Fésűsfonóba, ahol megmosdatják őket, aztán elsőrangú fodrászmesterek bodorítják a gyapjukat és olyan művészi kunkorokat csinálnak nekik, hogy az csuda. És így tovább...

Így képzeltük. A valóság azonban egészen máskép festett. Amikor beléptünk a hatalmas tiszta épület, a szépen parkírozott gyárudvar mind azt bizonyította, hogy a Hazai Fésűsfonó kétezerkétszáz dolgozója szereti a munkahelyét.

Miután, mint fentebb említettük, a fésűsfonást úgy képzeltük, hogy a barikákat fodrászmesterek frizérozzák, stb., izgatottan kérdeztük meg Bátori Ferenc igazgató elvtárstól, aki amellett még sztahanovista is, hogy hol tartják a bárányokat. Ekkor tudtuk meg, hogy a fésűsfonásról való elképzelésünk téves volt. A gyapjú nem bárányformában, hanem bálaformában jön a gyárba.

A gyapjút először osztályozzák (a gyapjú még mindig első- második- és harmadik-osztályú, nem párnás és fapados az elnevezése, mint a vasúti kocsiké, ami igen helyes, mert párnás gyapjút még csak el lehet valahogyan képzelni, de fapadosat bajosan), osztályozás után öt kádban megfürdetik. Azért ne tessék a gyapjút irigyelni, hogy ebben a nagy melegben ötször fürdik egymásután, mert lúgos vízben fürdik és közben villákkal döfölik, ami a legnagyobb melegben sem kellemes. Innen kerül a kártolóba. A kártoló nem azt jelenti, hogy ott tolják a kárt, hanem azt, hogy ott vastag szalagokká formálják a kimosott és megszárított gyapjút. Hogy ennek mi köze a kárhoz, amikor haszon és a toláshoz, amikor húzás, azt nem tudjuk. A fésülőben a húsz milliméternél rövidebb szálakat kiszedik a gyapjúból. Hasonló műveletet a kutyáknál trimmelésnek hívnak, a gyapjú azonban nem kutya. A fésült szalagot az előfonodában megnyujtják, a fonógépen sodorják, két szálat összeillesztenek, cérnáznak, a szövődében a kész gyapjúfonalat csévélik, felvetik a hengerre, a bolyhokat lesimítják, aztán a szövőgépben ide-odaugrál a vetélő és aztán — kész.

Aki még ezekután sem tud kamgarnszövetet játszva előállítani, az válasszon más pályát.

O. Gy.

Ebédidő a válogatóműhelyben.

Ez a szaktársnő csak azt kifogásolja, hogy nem ringatja senki a kosarat.

Győrfi Sándor géplakatos, az üzemi kultúrfelelős, Tóth Erzsike tanácstag meg a DISz-kultúrfelelős. A két felelősnek azonban csak egy csoportja van. A véleményük ilyenformán **mindig** megegyezik egymással. Ha például valaki megdícséri a kultúrcsoport munkáját, mindketten megegyezőleg ezt mondják:

— Az *én* csoportomat dícsérték meg!

Ha pedig kritikát kapnak, akkor is teljesen megegyező a véleményük:

— A *te* csoportodat bírálták meg!

Fekete, fehér, igen, nem

• Ha **fekete** ködöt látsz, akkor az a kártolóműhely. A **fehér** köd viszont a festőműhely. **Igen** helyes volna légtisztítót felszerelni, mert ez így felette **nem** egészséges!

Vilk József sztahanovista művezető és aktív futballista. Egy mérkőzésen lerúgták az egyik fülét. Ez pont a másik.

Akikre büszkék a Hazai Fésűsfonóban

① **Molnárné** kettőző sztahanovista, aki átlagban 130—150 százalékot termel.

② **Horváthné** sztahanovista, aki műhelyében az anyagtakarékossági mozgalmat úgy megszervezte, hogy az azelőtti 22 százalék helyett ma csak 1.9 százalék a hulladék.

③ **Sósné** élmunkás, a kivarróműhelyben róla mindenki példát vehet.

④ **Szárazné** előmunkás, a gyűrűsfonoda élmunkása. A 140 százalékot álmában is megtermeli. (Hát még ébren!)

⑤ **Urbánné** sztahanovista szövőnő, a szövőműhely szeretett mamija.

Szalmaláng a Soroksári-úton

A cím láttán akadhat olvasó, aki azt hiszi, hogy a gyapjúszövet gyártásánál szalmát égetnek, vagy valami hasonló munkafolyamat van. Félreértések elkerülése végett már előre közöljük, hogy egészen másról van szó.

Fenti szalmaláng nem a gyapjúval van összefüggésben hanem a Hazai Fésűsfonó ifjúmunkásaival.

Hogy jön a szalmaláng az ifikhez?

Igen egyszerűen.

A kongresszusi héten a Fésűsfonó-ifik brigádokat alakitottak. Ez jó. A brigádok kiváló munkát végeztek. Ez még jobb. Aztán még jobb lett a munkájuk. Ez a legjobb.

A kongresszusi hétnek azonban vége lett és ezzel — erre még az igen hosszú Soroksári-úton se igen akad példa — a Fésűsfonó-ifibrigádok jó munkájának is vége lett. Ez rossz. Sőt maguknak az ifibrigádoknak is vége lett. Ez még rosszabb. És azóta senkinek se jut eszébe, hogy brigádot is lehetne alakítani. Ez a legrosszabb.

Igy lobogott tehát egy hétig a szalmaláng a Soroksári-úton.

Most azonban új titkára van a Fésűsfonó DISz-szervezetének. Kósa Zsuzsa. Ő tisztában van azzal, hogy a brigádmunka nem kampány és a gyapjú nem szalma...

Végül az üzem önkritikája: az egyik műhelyben láttuk ezt a képet, ide rajzoljuk a selejtgyárosok okulására.

— Mit visz az a kis kocsi?
— A termelt szövetet.
— Hát az a nagy?
— A hulladékot, szakikám!

Jövő héten: a KULTURVERSENY döntőjén